

Arrest

nr. 234 035 van 13 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 bus 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 november 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 januari 2020 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. NIKKELS, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 17 juni 2019, als feitelijke partner van een Nederlandse man, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, meer bepaald als "ander familielid" zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 28 november 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen. Deze zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.06.2019 werd ingediend door:

Naam: [C.]

Voorna(a)m(en): [R.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vroeg op 17.06.2019 gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde [A.M.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...], op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Volgende documenten worden voorgelegd ter staving van de aangehaalde relatie:

- Arbeidscontract SA Gaspar dd. 9.04.2019 op naam van de referentiepersoon

- Ongedateerde foto

- Eén gedateerde foto dd. 8.03.2018

- Printscreens chatgesprekken dd. 11.12.2018, 10.11.2018: echter, gezien deze gegevens niet werden vertaald in één van de drie landstalen of het Engels, kunnen ze niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan enkel met zekerheid opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert maart 2018. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds deze datum.

Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen, ...

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 17.06.2019 officieel gedomiciëerd werd op het adres van de referentiepersoon. Louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfsplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 7 en 47 van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"- Artikel 47/1, 1° stelt dat als ander familielid van een burger van de Unie dient te worden beschouwd: "de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;"

Artikel 47/3 §1 Vreemdelingenwet stelt:

"§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners."

Artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet stelt dat een duurzame en stabiele partnerrelatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

Uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat verzoekster thans reeds meer dan drie jaren een relatie onderhoudt met haar Nederlandse partner, en dat zij reeds meer dan een halfjaar in België samenwonen, (zie foto's juni 2016 en juli 2017). Verzoekster is in 2017 vanuit Marokko naar Frankrijk verhuisd bij een vriendin waar de referentiepersoon haar wekelijks bezocht sinds zijn inschrijving in België.

Verzoekster staat sedert 17 juni 2019 officieel ingeschreven op hetzelfde adres als haar Nederlandse partner teneinde tezamen, als gezin een toekomst op te bouwen.

De inschrijving op hetzelfde adres toont vanzelfsprekend aan dat verzoekster en diens partner een relatie onderhouden en meer nog, dat deze relatie ook duurzaam is.

De neergelegde stukken en nieuwe toegevoegde stukken en informatie tonen aan dat verzoekster en haar partner reeds langdurig een relatie onderhouden.

De gemachtigde van de Minister dient bij het nemen van de beslissing alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar te beoordelen en niet elk afzonderlijk zoals in casu het geval is.

De samenwoning van verzoekster met de referentiepersoon, in combinatie met de stukken waaruit blijkt dat zij elkaar reeds kennen sinds 2016 toont aan dat er sprake is van een duurzame relatie.

Verzoekster legt bewijzen voor en verwijst naar artikel 47/3 §1 Vreemdelingenwet dat stelt dat het bewijs met ieder passend middel volstaat.

Verzoekster legt wel degelijk stukken voor waaruit blijkt dat zij sedert enkele jaren een affectieve relatie onderhoudt met haar Nederlandse partner.

Verzoekster toont dan ook overduidelijk aan dat zij en de referentiepersoon een duurzame relatie onderhouden.

De verwerende partij heeft dan ook een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken gemaakt. De verwerende partij is niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, heeft deze niet correct beoordeeld en heeft derhalve een onredelijke beslissing getroffen.

De bestreden beslissing schendt artikel 47 van de Vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel.

-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

...”

Krachtens het artikel 51 van het Handvest is de reikwijdte van het Handvest beperkt tot het EU- recht. In casu kan het artikel 41 van het Handvest worden ingeroepen omdat de voorliggende kwestie een materie betreft waarvoor Europese regelgeving van kracht is.

Verzoekster ontving een beslissing gebaseerd op het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel is ingevoegd bij wet van 19 maart 2014 (art. 24). Deze wet is een directe omzetting van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Europese Unie en hun familieleden.

Het Handvest is dan ook van toepassing.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro.86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-3831 13 PPU, M G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Aan verzoekster wordt het verblijf geweigerd omdat niet is aangetoond dat ze een duurzame relatie heeft met haar Nederlandse partner, de heer [M.A.]. Dit is echter niet juist.

Verzoekster heeft een relatie met haar partner sinds 2006. Ze hebben elkaar leren kennen in Marokko in Tanger waar hij een Spa uitbaatte. Ze hebben elkaar op een huwelijk leren kennen en zijn sinds dan samen. Verzoekster is in 2017 naar Frankrijk verhuisd waar ze bij een vriendin woonde. Verzoeker ging haar daar wekelijks opzoeken. Hierna is ze naar België verhuisd om de relatie verder te zetten en een gezin te vormen met haar partner. Zie stukken in bijlage.

Wanneer verzoekster gehoord zou zijn geweest had zij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden, (in die zin: HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit."

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Zowel de overwegingen in rechte en in feite die tot deze beslissingen hebben geleid, worden op duidelijke wijze weergegeven en dit op pertinente en draagkrachtige wijze. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar verzoekster de genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepasselijke bepalingen van de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;"

Artikel 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners."

Uit deze bepalingen blijkt dat een vreemdeling in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging als feitelijk partner van een burger van de Unie moet aantonen dat hij een relatie heeft met de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen en dat deze relatie een duurzaam karakter heeft. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame partnerrelatie is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling over de bewijsstukken die moeten worden overgelegd, vrij. Verweerder beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

Verzoekster wijst nog op de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarin de voorwaarden worden bepaald voor de gezinshereniging als wettelijk samenwonende partner van een burger van de Unie. Dit is echter niet de situatie van verzoekster. Er blijkt dan ook niet dat deze wetbepaling in de voorliggende zaak als dusdanig toepassing vindt.

In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden stelt verweerder vast dat verzoekster, om haar duurzame relatie te staven, een ongedateerde foto, een foto van 8 maart 2018 en een printscreen van chatgesprekken van 10 november 2018 en 11 december 2018 voorlegde. Inzake de chatgesprekken stelt hij dat deze niet zijn vertaald in een van de landstalen, of het Engels, waardoor deze gesprekken zelf niet in rekening kunnen worden gebracht. Verweerder oordeelt verder dat hij op basis van het geheel van de beschikbare gegevens enkel met zekerheid kan vaststellen dat verzoekster

en de Nederlandse referentiepersoon elkaar kennen sinds maart 2018. Op basis van deze stukken blijkt volgens hem niet of onvoldoende dat er tussen hen dan sprake is van een affectieve partnerrelatie, laat staan dat de voorgehouden partnerrelatie dan als duurzaam is te beschouwen. Verweerder benadrukt dat, in de situatie dat er werkelijk sprake is van een duurzame partnerrelatie, redelijkerwijze kan worden verwacht dat meer overtuigende stukken kunnen worden voorgelegd. Nog stelt hij dat de voorliggende gegevens niet toelaten vast te stellen wanneer en hoe de betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij voor de aankomst van verzoekster in België reeds intensief en regelmatig contact hadden met elkaar, of zij elkaars familie en vrienden kennen, ... Verweerder voegt hier nog aan toe dat het gegeven dat verzoekster en de referentiepersoon sinds 17 juni 2019 een gemeenschappelijke verblijfplaats hebben evenmin kan volstaan als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie of een gezinsleven.

Verzoekster is van mening dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat zij en de Nederlandse referentiepersoon reeds meer dan drie jaar een (duurzame) relatie hebben en dat zij reeds meer dan een half jaar in België samenwonen. Zij verwijst naar foto's van juni 2016 en juli 2017. Zij stelt in 2017 van Marokko naar Frankrijk te zijn verhuisd waar zij inwoonde bij een vriendin en waar de referentiepersoon haar wekelijks zou hebben bezocht sinds zijn inschrijving in België. De inschrijving op hetzelfde adres in België sinds 17 juni 2019 toont volgens haar ook reeds afdoende aan dat er sprake is van een duurzame relatie.

In zoverre verzoekster wijst op foto's uit juni 2016 en juli 2017 en op basis van deze stukken stelt dat er reeds sinds drie jaar een relatie is, moet worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat zij deze foto's heeft voorgelegd aan het bestuur in het kader van haar aanvraag. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de stukken die verzoekster hem voorheen niet overmaakte en die zij nu voor het eerst bij haar verzoekschrift voegt. Deze stukken kunnen niet dienstig voor het eerst in de huidige procedure naar voor worden gebracht (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Nergens duidt verzoekster verder concreet hoe uit de door haar bij haar aanvraag voorgelegde bewijsstukken is af te leiden dat zij en de Nederlandse referentiepersoon elkaar reeds drie jaar zouden kennen, laat staan hoe hieruit dan een daadwerkelijke partnerrelatie is af te leiden, laat staan een duurzame partnerrelatie. Het is de Raad ook niet duidelijk hoe uit de bij de aanvraag voorgelegde stukken is af te leiden dat de referentiepersoon verzoekster wekelijks kwam opzoeken in Frankrijk. Het is trouwens opmerkelijk dat verzoekster deze bezoeken situeert van na de inschrijving van de referentiepersoon in België, terwijl de referentiepersoon blijkens de stukken van het administratief dossier pas in België is ingeschreven in april 2019.

Het louter aangegeven niet akkoord te gaan met de gedane beoordeling van de voorgelegde stukken, zonder concreet in te gaan op de in dit verband naar voor gebrachte motieven of aan de hand van de concrete inhoud van de stukken te duiden waarom de gedane beoordeling dan steunt op incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is, kan de voorziene motivering niet onderuit halen. Verweerder heeft in zijn beslissing bovendien terecht opgemerkt dat van personen die voorhouden een duurzame relatie te hebben toch mag worden verwacht dat zij zulks met meer overtuigende bewijsstukken kunnen aantonen.

Verweerder heeft bij het nemen van zijn beslissing verder ook uitdrukkelijk in rekening gebracht dat verzoekster en de referentiepersoon sinds een half jaar officieel op eenzelfde adres in België zijn ingeschreven. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het incorrect of kennelijk onredelijk is om te stellen dat het hebben van een gemeenschappelijke verblijfplaats niet kan volstaan als bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie of een beschermenswaardig gezinsleven. Personen kunnen zo ook beslissen om samen te wonen zonder dat er sprake is van een partnerrelatie.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekster tracht voor te houden, kan op basis van de voorziene motivering bovendien wel degelijk worden aangenomen dat verweerder de door haar voorgelegde bewijsstukken voor het aantonen van een duurzame partnerrelatie in hun geheel heeft onderzocht. Verweerder heeft zich geenszins beperkt tot een bespreking van elk van de stukken afzonderlijk, integendeel zelfs. Nu noch de samenwoning in België sinds juni 2019 noch de overige voorgelegde stukken duidelijk aantonen dat er sprake is van een daadwerkelijke partnerrelatie, laat staan een duurzame partnerrelatie,

valt ook niet in te zien waarom de voorliggende gegevens in hun geheel genomen alsnog het bewijs zouden vormen van een (duurzame) partnerrelatie.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Er wordt evenmin aangetoond dat verweerder op basis van de voorgelegde gegevens en/of stukken op kennelijk onredelijke of onwettige wijze heeft geoordeeld dat verzoekster niet op voldoende wijze heeft aangetoond een duurzame relatie te hebben met haar partner overeenkomstig de artikelen 47/1, 1° en 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.3. Op geen enkele wijze verduidelijkt verzoekster verder hoe de bestreden beslissingen de artikelen 7 en 47 van de Vreemdelingenwet miskennen. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.2.4. De Raad merkt vervolgens op dat niet blijkt dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoekster zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Verzoekster houdt echter volledig ten onrechte voor dat zij niet in de mogelijkheid was om gegevens en stukken voor te leggen omtrent haar duurzame relatie met de Nederlandse referentiepersoon. In het kader van haar verblijfsaanvraag had verzoekster alle mogelijkheden om in dit verband alle volgens haar dienstige gegevens en/of stukken aan te brengen. In de verblijfsaanvraag van 17 juni 2019 werd verzoekster zelfs uitdrukkelijk uitgenodigd bewijzen van de duurzame relatie naar voor te brengen. Zij houdt dan ook volkomen onterecht voor hiertoe voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen niet de gelegenheid te hebben gehad.

Een schending van het hoorrecht, op zichzelf genomen of in samenhang met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, blijkt in deze omstandigheden niet.

2.2.5. Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS